

Arrest

nr. 68 621 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die *loco* advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 11 oktober 2005 wordt aan verzoeker een beslissing betekend van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Verzoeker dient een dringend beroep in tegen voormelde beslissing bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 10 januari 2006 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 26 januari 2006 een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Nadat verzoeker op 2 juli 2008 een verzoekschrift tot voorzitting heeft ingediend, weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), bij arrest nr. 25 764 van 8 april 2009, aan verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 8 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 15 mei 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) betekend.

Op 16 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 27 september 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht. Eveneens op 27 september 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13). Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 54 629 van 20 januari 2011 wordt de vordering door de Raad verworpen.

Op 10 februari 2011 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en wordt hem nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 6 april 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 27 april 2011 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater). Op 25 mei 2011 dient verzoeker hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, waarover de Raad tot op heden nog geen uitspraak heeft gedaan.

Op 23 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 juli 2011 wordt door de Politie Leuven een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld ten aanzien van verzoeker. Diezelfde dag wordt aan verzoeker wederom een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 27 juli 2011 wordt de repatriëring van verzoeker naar Irak voorzien. Verzoeker weigert te vertrekken waarop hem, overeenkomstig artikel 27 van de vreemdelingenwet, een vordering tot heropsluiting wordt betekend.

Tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 dient verzoeker op 10 augustus 2011 de onderhavige vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De motivering van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2011 werd ingediend door :

A., B.H.(…) (RR: (…))
geboren te K.(…) op (…).1967
adres: (…): Z.(…) - 8200 Brugge
nationaliteit: Irak

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de

wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene met zijn gezin en pasgeboren zoontje zijn leven hier verder wil uitbouwen doch levert geen bewijzen als zou betrokkene effectief een gezin in België hebben. Deze loutere vermelding kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.04.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielaanvraag werd op datum van 27.04.2011 niet in overweging genomen door Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer drie jaar en negen maanden voor de eerste en enkele dagen voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vrees voor zijn leven doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie en actuele nieuwsberichten betrokkene geen persoonlijk bewijs dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat hij niet over een niet — preciaire verblijfstitel zou kunnen beschikken voor een derde land omdat hij niet over een geldig nationaal paspoort beschikt en hij met een derde land een onvoldoende hechte band heeft doch legt van deze beweringen geen enkel bewijs voor. Deze loutere beweringen als zou betrokkene niet aan een geldig nationaal paspoort kunnen geraken en hij een onvoldoende hechte band zou hebben met een derde land kunnen aldus niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

(...)”

Op 13 augustus 2011 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Irak.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt “om deze redenen, en alle andere in de loop van het geding aan te halen en onder uitdrukkelijk voorbehoud van wijziging in de loop van het geding”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen een exceptie aan wegens gebrek aan belang bij de vordering omdat verzoeker werd gerepatrieerd. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen, een verblijfsmachtiging in België af te geven. Nu verzoeker zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging aan verzoeker in België niet meer mogelijk. Aangezien verzoeker een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal hij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomstdocumenten te verwerven. Een eventuele vernietiging kan verzoeker dan ook geen voordeel meer opleveren. Verweerder stelt dat uit het feit dat verzoeker zich op dit moment in het land van herkomst bevindt, automatisch volgt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn regularisatieaanvraag in te dienen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005- 2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

In het administratief dossier is een stuk terug te vinden met de titel “Verslag Vertrek” dat bevestigt dat verzoeker op 13 augustus 2011 werd gerepatrieerd. In dit verslag staat immers: “*Geslaagd: betrokkene is onder escorte vertrokken*”. De raadsman van verzoeker betwist dit gegeven niet ter terechtzitting.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen, een verblijfsmachtiging in België af te geven. Nu verzoeker zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging aan verzoeker in België niet meer mogelijk. Aangezien verzoeker een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal hij, hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomstdocumenten te verwerven. Een eventuele vernietiging kan verzoeker dan ook geen voordeel meer opleveren (*RvS* 13 augustus 2002, nr. 109). Uit het feit dat verzoeker zich op dit moment in het land van herkomst bevindt, volgt automatisch dat er per definitie

geen buitengewone omstandigheden zijn op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn regularisatieaanvraag in te dienen (RvS 13 maart 2008, nr. 180.989).

De Raad stelt vast dat na de tussengekomen repatriëring verzoeker zijn belang niet actualiseert. Verzoeker kan uit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing geen enkel voordeel halen zodat de opgeworpen exceptie van verwerende partij dat verzoeker geen belang meer heeft bij het beroep tot nietigverklaring, dient te worden aangenomen.

Gelet op het bovenstaande is het door verzoeker ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU